

POSTANOWIENIE

Dnia 21 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Antoni Bojańczyk

SSN Paweł Kołodziejcki

w sprawie **P. Ś.**,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 21 września 2022 r.,

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Najwyższego w Warszawie z dnia 19 maja 2022 r., sygn.

akt IV KO 7/22, o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie

postępowania karnego w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu

Apelacyjnego w Katowicach z dnia 19 lipca 2018 r., sygn. akt II AKa 177/18,

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 2 czerwca 2017 r.,

sygn. akt XXI K 183/13,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia osobistego wniosku skazanego P. Ś. o wznowienie postępowania, z uwagi na jego oczywistą bezzasadność. Z motywów zaskarżonego rozstrzygnięcia wynika, że wskazywane przez wnioskodawcę okoliczności odnoszące się zarówno do kwestii niezastosowania instytucji nadzwyczajnego

złagodzenia kary, jak i wyłonienia składu sądu pierwszej instancji, nie wpisywały się w żadną z podstaw wznowieniowych.

Zażalenie na powyższe orzeczenie złożył skazany, ponownie wyrażając tożsame stanowisko, a mianowicie, że w jego ocenie w powyższej sprawie winien skorzystać z dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary oraz wskazując na nieprawidłowości w wyłonieniu składu orzekającego w kontekście konwencyjnego prawa do bezstronnego i niezawisłego sądu, odwołując się przy tym do wyroku ETPCz w sprawie Chim i Przywieczerski przeciwko Polsce.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie było zasadne i nie mogło zostać uwzględnione. Prezentując powody takiej oceny środka odwoławczego celowe jest nakreślenie istoty wznowienia postępowania. Jest ono jednym z nadzwyczajnych środków zaskarżenia, a jako że przysługuje od prawomocnego orzeczenia, jego podstawy nie są tożsame z podstawami apelacyjnymi. Ich stopień sformalizowania jest o wiele wyższy, zaś procesowa inicjacja wniosku o wznowienie – jak wskazano w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia - może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie (art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k.). Zatem ocena podniesionych we wniosku okoliczności koncentrować się może wyłącznie wokół tych podstaw.

Dokonując w ramach kontroli o charakterze quasi-formalnym (art. 545 § 3 k.p.k.) analizy wniosku skazanego Sąd Najwyższy trafnie przyjął, że nie zachodzą przesłanki do wznowienia postępowania, szczegółowo objaśniając powody, dla których nie można było uznać, by przytoczone okoliczności spełniały warunki do zmaterializowania się którejkolwiek z nich, w tym w szczególności podstaw określonych w art. 540 § 1 pkt 2 lit b, 540 § 3, 542 § 3 k.p.k. Poczynienie takich ustaleń nie obligowało do podejmowania dalszych czynności procesowych, mających na celu realizację wymagań formalnych wniosku, skutkując odmową jego przyjęcia. Skazany oparł zaprezentowaną argumentację na kontestowaniu merytorycznym i formalnym wyroku, która w kontekście podstaw wznowieniowych nie mogła być skuteczna. Tożsame zapatrywania przedstawił w zażaleniu,

wyrażając dezaprobatę dla przyjętego w zaskarżonym postanowieniu stanowiska. Nie sposób jednak nie dostrzec, że kwestia ewentualnego zastosowania art. 60 k.k. nie stanowiła *novum*, była już bowiem podejmowana i badana na etapie postępowania odwoławczego. Mimo to Sąd Najwyższy dokonał powtórnej analizy warunków określonych w art. 60 § 3 i 4 k.k. w aspekcie sytuacji procesowej skazanego, dochodząc do klarownych wniosków, że argumentacja odwołująca się do tych materialnoprawnych podstaw nie może być przyczyną wznowienia postępowania. Równie uważnemu badaniu podlegała druga z eksponowanych okoliczności, odnosząca się do prawnych aspektów wyłaniania składu orzekającego, w konsekwencji którego ustalone zostało, że obowiązujący w dacie procedowania art. 351 k.p.k. nie przewidywał sytuacji, na które wskazuje wnioskodawca. Co więcej, nawet przy założeniu, że do naruszenia tego przepisu doszło, stan ten również nie implikowałby wystąpienia przesłanki z art. 542 § 3 k.p.k. z uwagi na względny charakter tego uchybienia (vide uchwała SN z dnia 17 stycznia 2005 r., I KZP 43/05). Dodać należy, że skarżący błędnie interpretuje przy tym argumentację Sądu Najwyższego zakładając, że w tej materii przyznał mu rację. Z newralgicznego fragmentu rozważań zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia wynika bowiem tylko tyle, że zbędne jest czynienie rozważań odnoszących się do składu sądu odwoławczego, ten bowiem wyłoniony został w drodze losowania, którego brak skazany zarzucał. Zarzut ten w tej sytuacji odnieść należy tylko do sądu pierwszej instancji, przed którym – co wynika z dalszych ustaleń – nie doszło do naruszenia w tym zakresie reguł postępowania. Stosownej weryfikacji poddany został także akcentowany przez skazanego konwencyjny aspekt wyznaczania składu sądu rozpoznającego daną sprawę, w kontekście którego nie stwierdzono wystąpienia przesłanki z art. 540 § 3 k.p.k., czego zażalenie opierające się na prezentacji jedynie czysto polemicznego stanowiska, w najmniejszym stopniu nie podważyło.

W świetle powyższego stwierdzić należy, że wynikający z art. 535 § 3 k.p.k. obowiązek przeprowadzenia kontroli wniosku strony o wznowienie postępowania pod kątem jego ewentualnej oczywistej bezzasadności został zrealizowany przez Sąd Najwyższy w sposób prawidłowy, co skutkowało – wobec niezasadności

środka odwoławczego - wydaniem orzeczenia o utrzymaniu w mocy zaskarżonego postanowienia.

[as]